

အုမြတ်မွန်မွန်

ကလေးအထာ

နိဒါန်း
(၂၀၀၈-ဇန်နဝါရီလ)

ငြိမ်သက်နေသော ကန်ရေပြင်သည် ငြိမ်သက်စွာ တွေဝေနေသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ကို ထင်ဟပ် ပေးနေသလိုပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ တည်ရှိနေသည်။ ။ လူတစ်ယောက် အတိအကျပြောရလျှင် ကောင်လေး တစ်ယောက်သည် စိမ်းလန်းစိုပြည်ဥယျာဉ်ထဲရှိ Zephyr စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့စွာထိုင် နေခဲ့သည် မှာ ကြာနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ကန်ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသော်လည်း စိတ်အာရုံတို့ မှာ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်မှာ လည်း ကပ်ပုံမရ။

"ဟေ့ကောင် ဝေလ၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

ရုတ်တရက် အသံတစ်သံကြားရပြီးနောက် ကောင်လေးက နောက်လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်လေးရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နန္ဒနှင့် အတူ ရည်မွန်သပ်ရပ်သော လူတစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ အဲဒီလူကို မြင်တာနှင့် ဘယ်သူဆိုတာကို ကောင်ကလေးက ချက်ချင်းပင် တန်းသိသော်လည်း သူ့ဝေဒနာနဲ့ သူမို့ ပြီးပြ နှုတ် ဆက်ဖို့ မေ့လျော့နေသည်။ ။ နန္ဒကတော့ သူဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သိထား နားလည်ထားသောသူမို့ သူ့ဟာ သူပဲ ဧည့်သည် ကို ထိုင်ခိုင်းကာ သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

"ဝေလ ဒါ ကိုမိုးချိုလေ၊ ကိုမိုးချို ဒါကတော့ ကျွန်တော်ပြောပြောနေတဲ့ ကိုမိုးချိုရဲ့ ပရိသတ် ကိုမိုးချို ရဲ့ Crazy ပေါ့။ ဝေလတဲ့ လောလောဆယ်မှာ တော့ အသည်းကွဲနေတဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပေါ့၊ သူ့ဒီဇိုင်းကိုသာ ကြည့်ပေတော့"

သူက အပြီးယဲ့ယဲ့ဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြလျှင် ကိုမိုးချိုက နားလည်ပါတယ်ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။ နန္ဒက လေနေသော သူ့ပုံစံကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ စကားဝိုင်းကို စတင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

"ကဲ ဝေလ။ မင်းလည်း ကိုမိုးချိုရဲ့ ပရိသတ်ပဲ။ ကိုမိုးချိုရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထဲမှာ ကောင်မလေးတွေကို ကောင်လေးတွေကလိုက်တဲ့ idea တွေကို မင်း အသည်းအသန် ကြိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား"

အဲဒီတော့ အခု မင်းကြုံတွေ့နေတဲ့ နှလုံးသား ပြဿနာမှာ ကိုမိုးချိုက မင်းကို ကောင်းကောင်း ကြီး အကြံပေးနိုင်တယ်လို့ ငါထင်လို့ သူ့ဝတ္ထုတစ်အုပ်ပြီးတာနဲ့ ငါ Request လုပ်ပြီး ခေါ်လာတာပဲ"

နန္ဒက တက်တက်ကြွကြွဟန်ဖြင့် ဆိုလျှင် သူက စာရေးဆရာကိုမိုးချိုကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ကိုမိုးချိုဟူသော စာရေးဆရာရဲ့ မျက်လုံးများကတော့ တည်ငြိမ်သလောက် စူးရှနေကြသည်။ တကယ့်ကို ဉာဏ် ကောင်းလွန်းသူ တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးအနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။

"မင်းကလည်း ကွာ၊ ကိုမိုးချိုကို သက်သက် အားနာစရာ၊ တွေ့ချင်တွေ့ ငါကတောင် သွားတွေ့ရမယ့် ဥစ္စာ ဆောရီးပါ ကိုမိုးချို"

"ရပါတယ် ညီလေး၊ ကိုယ်ကလည်း မင်းကို တွေ့ချင်နေတာပါ။ ကိုယ်က ပတ်ဝန်းကျင်က လူငယ် တွေရဲ့ အချစ်ရေးကို စိတ်ဝင်စား"

တတ်တယ်၊ ဒီလိုပဲ နီးစပ်ရာက အဆင်မပြေတဲ့ သူတွေဆိုရင်လည်း အကူအညီ ပေးတတ်ပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်ကိစ္စက လမ်းဆုံးနေပြီလေ၊ ဘာမှ ကိုဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ သူက ကျွန်တော့်ကို စကားအကုန် ပြောထားပြီးပြီးလေ

အစ်ကိုလည်း နန္ဒာဆီက အကုန်သိထားပြီးသားဖြစ်မှာ ပါ"

"သိပါတယ်၊ သိလို့ လည်း ငါ့ညီကိုတွေ့ဖို့ လိုက်လာတာပေါ့၊ ကိုယ့်ဆီမှာ အကြံဉာဏ်ကောင်းတစ်ခုရှိ တယ် ဝေလ"

စာရေးဆရာက တက်ကြွစူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ဆိုလျှင် သူရင်ထဲ၌ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ဒါပေ မဲ့လည်း မျက်လုံးထဲတွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ တိကျပြတ်သားသောတေးသွားလို စကားသံများကို ပြန် ကြားယောင်မိလျှင် ရင်ထဲ၌ ချက်ချင်းကို မောဟိုက်နွမ်းလျကာ ခုနကလိုပင် အာပြန်ပြတ်သွားသည် ။

သူ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာကိုလည်း ပါးနပ်သော စာရေးဆရာက ချက်ချင်းသိပုံရသည် ။

"ကိုယ်ပြောတာကို မင်း လက်မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကမှ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကို ယုံကြည်မှု မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ် အောင်မြင်မှုရပါတော့မလဲ။ အဲဒါကိုရော လက်ခံသလား"

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်းမှ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ စာ ရေးဆရာကို လေးနက်စွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ရင်းမှ

"ကျွန်တော်ပြောမယ် ကိုမိုးချို။ သူ့ကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်ခဲ့တာ ဒါ

ကြောင့် လေးလေးနက်နက် ဖွင့် ပြောခဲ့တာ

သူကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ နားထောင်ပြီး ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ပဲ ပြန်ပြောခဲ့တာ။ သူ့ဘဝမှာ အရမ်း ကို ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အရာ သူ့မိဘက လုံးဝသဘောမတူဘူး

သူကလည်း အရမ်းကို အတိုက်အခံဖြစ်နေတော့ သူ့မိဘက သူနဲ့ အပေးအယူတစ်ခုလုပ်တယ်။ အဲဒါ ကတော့ သူတို့ အိမ်ထောင်ချပေးတဲ့ သူနဲ့ ပဲ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အပေးအယူ။ သူကလည်း သူ့ဆန္ဒကို အကောင် အထည်ဖော်ချင်တော့ လက်ခံလိုက်ပြီ

အဲဒီတော့ သူ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့"

"သူ ဒီလိုပဲ ပြောတာကို မင်းက ယုံတယ်ပေါ့"

" မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့ သူနဲ့ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားတွေက ရိုးကောင်းရိုးနေ လိမ့်မယ်၊ ဒီလိုကတော့ လူတိုင်း ပြောတတ်ပါတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ နားလည်မှုတစ်ခု ရှိတယ် အစ်ကို။ သူ့ကို ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း သူ သဘောပေါက်နေတာပဲ

ဒါကြောင့် သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြဖူးတဲ့ သူ့အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကိုတောင် ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပြတာပေါ့။ သူ့စကားကိုလည်း ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ် ကိုမိုးချိုရာ။ ဒါကြောင့် လည်း ကြေကွဲတာပေါ့"

"မကြေကွဲပါနဲ့ လေ၊ ဘယ်ပြဿနာမဆို ဖြေရှင်းရမယ့်နည်းလမ်းဆို

တာ ရှိပြီးသားပါ။ ဝေလရဲ့ နှလုံး သားရေးရာအတွက် ကိုယ့်မှာ နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခု ရှိပါတယ်။"

ဘာနည်းလမ်းလဲ အစ်ကိုဟု သူပြန်မမေးမိပါ။ စာရေးဆရာကိုသာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ စာရေးဆရာ ကိုမိုးချိုက သူ့ကို ခိုင်မာယုံကြည်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် စူးစူးရှရှကြည့်ကာ

"ဒီမှာ ဝေလ၊ ရှေ့တိုးမယ့်ဆင် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ် လား။"

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုမိုးချိုက ဆက်ပြောလေသည်။

"အေး မင်းရဲ့ အခုကိစ္စမှာ လည်း ဒီလိုပဲ။ သူကအပြတ်ပြောပေမယ့် မင်းက နောက်မဆုတ်ချင်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ အတွက်တော့ နောက်ကိုခဏဆုတ်ရလိမ့် ဝေလရေ။"

ကိုယ်ပြောတာကို လက်ခံလား။"

သူက ခေါင်းကို မညိတ်ချင် ညိတ်ချင်ဖြင့် ညိတ်လိုက်ရသည်။ ကိုမိုးချိုက သူ့အဖြစ်ကို နားလည် စာနာစွာဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးသည်။

"နောက်ဆုတ်ပြီးတော့ သူ့ရှေ့ကနေ လုံးဝပျောက်သွားရမယ် ဝေလ။"

"ဘာရယ်ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်တယ်။ အားလုံးကို အသစ်ကနေ ပြန်စရမယ်။"

သူက ကိုမိုးချိုကို အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုမိုးချိုဆိုသော လူက သူ့ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ကောင်တွေအတိုင်း လျှို့ဝှက်သိပ်သည်း

စွာပြီးနေသည်။ သူက နန္ဒကိုပါ အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် နန္ဒကတော့ စိတ်အားတက်ကြွနေသည့် အလား သူ့ကို အားပေးသည့် သဘောဖြင့် လက်မတစ်ချက်ထောင်ပြ လိုက်သေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားချလိုက်ကာ

"ကဲ အစ်ကို၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် try မယ်ဗျာ။ ထိုင်နေတာထက်စာရင် တစ်ခုခုတော့ အကျိုးအမြတ် ရှိ လာမှာ ပေါ့။"

"ဒီလိုမှ ပေါ့ ဝေလရ။ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးပဲ ရှိသင့်တာပေါ့။ အိုကေ ဒါဆိုရင် ကိုယ်ပြောတာကို သေချာနားထောင်တော့။"

သေချာနားထောင်လျှင် နားရွက်တွေက ပို၍ ထောင်လာသလားတော့ မပြောတတ်။ သူကတော့ အေး ဆေးတက်ကြွစွာ ပြောနေသော ကိုမိုးချိုရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရင်းမှ နှလုံးသွေးတွေ တဒိတ်ဒိတ် ဆူညံ လာရသည်။ လျှို့ဝှက်ဆိတ်ငြိမ်သော ချစ်ခြင်းရဲ့ အသံဆိုတာ ရင်ဘတ်နှစ်ခုထဲကသာ ကြားနိုင်တဲ့ အင်အားဆို လျှင် သူမရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ရဖို့ အတွက် သူဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ကြိုးစားတော့မှာ ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကောင်လေးတစ်ယောက်သည် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်ဘက် ရင်ခွင်ရှိ စစ်မှန်သော နှလုံးသားတစ်စုံမှ ရိုးဖြောင့်ကြီးမြတ်စွာ ချစ်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

(၂၀၁၀-ဇန်နဝါရီလ)

ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အသိစိတ်တို့ ဖျတ်ခနဲ ကပ်သွားချိန်တွင် မယ်မင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိပ်ရာမှ နိုးသွားပြီဟု သိလိုက်သော်လည်း ရုတ်တရက် မထချင်သေးသော စိတ်အရ အိပ်ရာထဲတွင် ဆက်၍ နှပ်နေလိုက်သည်။ ။ အိပ်ရာမှ နိုးနေသော်လည်း ရိပ်တိတ်တိတ်ဖြင့် နှပ်နေရသော အရသာကို မယ်မင်းသည် မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကောင်းကောင်း ကြီး နှပ်ပြီးသောအခါ အိပ်ရာထဲ၌ ပျဉ်းကြောဆွဲပြီး တစ်ချက်သမ်းဝေကာ ထလိုက်သည်။ ။

ကြည့်နေကြ အကျင့်အတိုင်း မျက်လုံးက ခုတင်ဘေးနာရီလေးထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ကိုးနာရီခွဲ ပြီး အချိန်ကာလကို ညွှန်ပြနေသည်။ ။ အခန်းထောင့်က နံရံမှာ ချိတ်ထားသော white board သို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်လျှင် နွေးနွေး ရေးသွားသော စာသားအချို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။

"မယ်မင်း

ငါရုံးကိုလစ်သွားပြီ။ နေ့လယ်စာ ထမင်းဟင်းချက်ထားခဲ့တယ်။ Breakfast တော့ နင့်အစီအစဉ်နဲ့ နင် Run ပေတော့။ နင် ဘယ်အချိန်ကမှန်း မသိလို့ မလုပ်ပေးခဲ့တော့ဘူး။"

မယ်မင်းက နွေးနွေး ရေးထားခဲ့သော စာသားကိုဖတ်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီးနောက် လုပ်နေကြထုံးစံ အတိုင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ မျက်နှာသစ်ဘေစင်ဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့သည်။ ။ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီးသော အခါ ဗိုက်ထဲက ဆာသလိုလိုရှိလာသောကြောင့် ဘာစားရမလဲ အကြံထုတ်ရင်း မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရင်းမှ နွေးနွေး စီစဉ်ထားခဲ့သည် ဆိုသော နေ့လယ်စာကို စပ်စုကြည့်လိုက်သည်။ ။

ငါးသလောက်ဥကြော်နှင့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်တို့ သာ ဖြစ်သည် မို့ မ

ယ်မင်းက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ကာ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ ။

အင်းပေါ့လေ ထမင်းဟင်း ချက်ပေးသွားတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက မချက်ရင် လည်း မဖြစ်။ သူ့ရုံးအတွက် ထမင်းချိုင့်ထည့်ရသည် မို့ မယ်မင်းအတွက်က နွေးနွေး ရှိသောကြောင့် နေ့လယ်စာရော ညစာရော ပူစရာမလို။ တစ်ခါတလေ Breakfast ကိုတောင် စီစဉ်ပေးသွားတတ်သေးသည်။ ။ မနေ့ညကတော့ စတူဒီယိုမှ ပြန်ရောက်တာ ညတစ်နာရီမို့ မယ်မင်းတစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်တာ နောက်ကျခဲ့သည်။ ။ ဒါတောင် အိပ်ရာနိုးတာ ကိုးနာရီခွဲဖြစ်နေ၍ တော်တော်စောနေသေးသည်။ ။ မယ်မင်းသည် Breakfast ကို ဘာစားရမလဲ စဉ်းစားကာ အကြံထုတ်နေမိသည်။ ။

စားချင်တာတော့ မိုးကုတ်မြီးရှည်စပ်စပ်လေးပင်။ ဝက်သားအခေါက် အဖတ်ကလေးတွေနှင့် မြီးရှည် စားချင်စိတ်သည် ဝမ်းခေါင်းထဲမှ လှိုက်လှိုက်ပြီး တက်လာသည်။ ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ အဲဒီ မြီးရှည်ကို စားရ ဖို့ ဆိုလျှင် ကားနဲ့ သွားဝယ်မှ ရလိမ့်မည်။ မယ်မင်းသည် လူကိုယ်တိုင် မသွားရသေးခင် စိတ်ကူးထဲမှာ အရင် ပြေးသွားလိုက်သည်။ ။ အပြင်မှာ မြီးရှည်သွားစားဖို့ အတွက် အရင်ဆုံး အဝတ်အစားလဲရမည်။ မျက်နှာကို တိုနာ လေး၊ နို့ရည်လေးလူးကာ ခေါင်းလေး ဘာလေးဖြိုးရမည်။ အိမ်တံခါးတွေကို ပိတ်ကာ သေ့ခတ်ရမည်။ ဓာတ် လှေကားဖြင့် မြေအောက် ကားပါကင်ကိုဆင်း၍ ကားကိုထုတ်ကာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် မောင်းရမည်။ အခုကိုပဲ ဆယ်နာရီထိုးတော့မှာ မို့ လမ်းမှာ လည်း ကားတွေက ကျပ်ချင် ကျပ်နေနိုင်မည်။

အား တွေးတာနဲ့ တင် ပျင်းသွားသည်။ ။ တော်ပါပြီ အိမ်မှာ ပဲ ရှိတာပဲ စားပါတော့မယ်လေ။

မယ်မင်းသည် မိုးကုတ်မြီးရှည်ချဉ်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်ကာ နံနက် စာစားဖို့ စီစဉ်သည် ။ နံနက်စာ လို့ တောင် ပြောလို့ ရပါတော့မလားမသိ။ ပြောရလျှင်တော့ နံနက်ခင်းကြီးစားပေါ့။ ဘာမှ တော့ ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်ပါ။ မယ်မင်း ကြိုက်သော ပရီမီယာ 2 Plus one ကို နို့ဆီကောင်းကောင်း နှင့် နှပ်ဖျော်မှာ ဖြစ်ပြီး Butter Cake တစ်ချပ်လောက်နှင့် ပဲ တင်းတိမ်လိုက်မှာ ဖြစ်သည် ။

ပြောရလျှင်တော့ မယ်မင်းသည် ဒီလို ခပ်ခြောက်ခြောက် အစားအစာမျိုးတွေကို မကြိုက်ပါ။ အရင် တုန်းကတော့ မေမေစီစဉ်ပေးခဲ့သော နံနက်စာများမှာ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးခဲ့စေရ။ မယ်မင်းအကြိုက် ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ တို့ ဟူးနွေး၊ မြီးရှည်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ နန်းကြီးသုပ်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ ပဲပြုတ် ထမင်းကြော်၊ ကြာဆံကြော် စသဖြင့် မယ်မင်းတစ်ယောက် ထိုအစားအသောက်များကို လွမ်းလှလေသည် ။

လွမ်းလှလေသည် ဆိုရအောင်လည်း ကိုယ်က အဲဒါတွေကို မရနိုင်သော နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်နေသော ကြောင့် လည်း မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို စီစဉ်ပေးသော မေမေကတော့ နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်နေသည် ။ မယ်မင်းတစ်ယောက်ဟာလည်း ကိုယ့်ဂီတကိစ္စနဲ့ ကိုယ်မို့ စာရေးသောက်ရေးကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အဲဒီ လောက်ထိ မစီစဉ်နိုင်ချေ။ ဒါကြောင့် အပြင်ရောက်ရင် ရောက်သလိုသာ ပါးဖြနားဖြ တွယ်တတ်တော့သည် ။

မယ်မင်းသည် ကော်ဖီကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း ဖျော်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ Butter cake ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်တီးသံကို ကြားလိုက်ရတာဖြစ်သည် ။ ဘယ်သူပါလိမ့်ဟူသော အတွေးဖြင့်

မယ်မင်းက တစ်ချက်စဉ်းစားတုန်းမှာ ပဲ ဘဲလ် တီးသံက ထပ်၍ ထွက် ပေါ်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မယ်မင်းသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ အိမ် ရှေ့ထို ထွက်လာ ကာ ကျွန်းတံခါးကို အသာဟကြည့်လိုက်လျှင် မယ်မင်းတို့ နေသော ကွန်ဒိုကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကို တွေ့ လိုက်ရသ ည်။ ဒါကြောင့် မယ်မင်းက စိတ်ချလက်ချပင် ကျွန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက် သည်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်က သံပန်း တံခါးကတော့ သော့ခတ်ထားတုန်း။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

ဝန်ထမ်းက လက်ထဲမှ ဖော့ဘူးထည့်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို မြှောက်ပြကာ

"Taxi သမားတစ်ယောက်က လာပို့ပေးသွားတာ။ မယ်မင်းကြီးမရဲ့ အခန်းကို ပို့ပေးပါတဲ့။ နွေးနွေးက ပို့ခိုင်းတာလို့ ပြောပါတယ်"

"နွေးနွေးက"

မယ်မင်းသည် သံယောင်လိုက်ရင်း လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းရဲ့ လက်ထဲက အထုပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ နွေးနွေးက ဘာကြောင့် များ ပို့ခိုင်းတာ ပါလိမ့်။

ပြောတော့ဖြင့် Breakfast ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်စားဆိုပြီး။

မယ်မင်းသည် တစ်ခဏတော့ စဉ်းစားရကျပ်နေပြီးမှ ရပ်စောင့်နေ သော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကို အားနာ သောကြောင့် သော့ကိုဖွင့်ပြီး ပါဆယ်ထုတ်ကို လက်ခံယူလိုက်သည်။ ပါဆယ်ထုပ်ကို မီးဖိုချောင်ထဲ သို့ သယ်လာ ရလမ်းတစ်လျှောက်တွင် သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုးက မယ် ကင်းရဲ့ နှာခေါင်းသို့ တိုးဝင်ပြီးလာသည်။

မယ်မင်းက အထုပ်ကို လက်ထဲမှာ မြှောက်ကြည့်သည်။ ကြွပ်ကြွပ်

အိတ်ထဲမှာ က ဖော့ဘူးတစ်ဘူးအပြင် ပလတ်စတစ်အိတ် အသေးတစ်ခု နှင့် ဟင်းရည်ထည့်ထားသော အိတ်တစ်ခုက ပါးသေးလေရာ မယ်မင်း သည် ဖော့ဘူးနားသို့ နားခေါင်းတောက်ကာ ကပ်ပြီးရှူကြည့်သည်။ ။ အနံ့ရ လျှင် မယ်မင်းရဲ့ ခေါင်းထဲ၌ လက်ခနဲ ဖြစ်သွား လေသည်။ ။ ကမန်းက တန်းပင် အထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ချကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဖော့လူးထဲ၌ မယ်မင်းစားချင် သော မိုးကုတ်မြီးရှည်တွေကို မက်လောက်စရာ တွေ လိုက်ရလေသည်။ ။

"Woo မယုံနိုင်စရာ"

မယ်မင်းက ရင်ဘတ်လေးကို အသာဖိကာ ရေရွတ်မိသည်။ ။ တယ် ဟုတ်တဲ့ မယ်နွေးပါလား။ လူကို surprise လုပ်တယ်ပေါ့လေ။ မယ်မင်း သည် မိုးကုတ်မြီးရှည်တစ်ပွဲ ရောက်လာတာကို အဖိုးတန်ရတနာတစ်ခု ကောက်ကွေ့သလို ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ချက်ချင်းပဲ စားဖို့ ပြင်ဆင်သ သည်။ ။ ပန်းကန်ထဲသို့ လှယ်ထည့်ကာ ဇွန်းနဲ့ နယ်လိုက်ပြီး စားကြည့်လိုက် လျှင် ပူနွေးသော အရသာကို ခံစားရသည် မို့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဝယ်ပို့ လိုက်မှန်း သိသာစေသည်။ ။

ဟင်းချိုရည်လေးက ကြက်ရိုးဟင်းချိုရည်၊ မြီးရှည်ကလည်း မယ်မင်းကြိုက်သော မိုးကုတ်မြီးရှည် စပ်စပ်လေးမို့ သွက်သွက်လေး စား လိုက်လေရာ ဘယ်လောက်မှ တောင် မကြာချေ။ စားပြီးသွားတော့ မှ ပဲ ကော်ဖီ ခွက်ကိုယူကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာလျက် ဧည့်ခန်းကဖုန်းနှင့် နွေးနွေးဆီ ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ကျေးဇူးရှင်က ဖုန်း မကိုင်ချေ။ ဒါမျိုးဆို လျှင် မကြိုက်တတ်သော မယ်မင်းက ရုံးဖုန်းကို ထပ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"နွေးနွေးမြင့်ကျော်နဲ့ ပြောချင်လို့ ပါ"

"ဪ မနွေးက Meeting ဝင်နေပါတယ်ရှင်။ မှာ စရာရှိရင် မှာ ထား

ခဲ့ပါ။ ဘယ်သူ့ဆက်တယ်လို့ ပြော ပေးရမလဲဟင်"

"သူ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ရတယ် ညီမ နဲဗားမိုင်း၊ ပြဿနာမရှိဘူး၊ အိုကေ ဒါပဲနော်"

မယ်မင်းက ဖုန်းကိုချကာ လုပ်နေကျထုံးစံအတိုင်း ပခုံးကို တစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။ ။ စားချင်တာ စားပြီးသွားပြီမို့ ကျေနပ်သွားသောစိတ်ဖြင့် မယ်မင်းက ဂျာနယ်နှင့် သတင်းစာများကိုယူကာ ဧည့်ခန်းမှာ သီချင်းနားထောင်ရင်း ဖတ်နေသောမယ်မင်းသည် ဂျာနယ်လည်း ကုန်၊ သတင်းစာလည်း ကုန်၊ ကော်ဖီလည်း ကုန်တော့မှ ပင် ထိုင်ရာမှ ထဖို့ သတိရတော့သည်။ ။ ဒီနေ့ မနက်ခင်းတစ်ခုလုံးတော့ မယ်မင်းမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိ။ အေးရာအေးကြောင်းပင်။ နေ့လယ်ခင်း နှစ်နာရီမှာ သော စတုဒီယိုမှာ သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာပဲရှိသည်။ ။

အဲဒီက အပြန်တော့ ဘာအလုပ်မှ မရှိ။ အချိန်ရသေးရင်လည်း ပန်းဆိုးတန်းက စာပေလောကမှာ စာ အုပ်လေး ဘာလေး ဝင်ဝယ်မည်။ မရတော့ရင်လည်း နွေးနွေးကိုသာ အချိန်မီ ဝင်ကြိုလိုက်တော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးသာ နှပ်နေလိုက်သည်။ ။ ဒီအိမ်မှာက မယ်မင်းနှင့် နွေးနွေးတို့ နှစ်ယောက် တည်းသာ နေထိုင်ကြပြီး တခြားဘယ်သူမှ မရှိကြချေ။ မယ်မင်းရဲ့ အဖေက သံအမတ်တစ်ယောက်မို့ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးနေလေရာ အမေက ဖေဖေနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရသည်။ ။ ဝါသနာကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ မယ်မင်းကတော့ ကတိတစ်ခုနှင့် လဲလှယ်ကာ မြန်မာပြည်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တာဖြစ် သည်။ ။

နွေးနွေးကတော့ မယ်မင်းတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေ၍ အဖော်လာ

နေပေးသော အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ညီအစ်မအရင်းလိုပဲ ဖြစ်လေသည်။ သီချင်းဆိုတာကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဝါသနာကြီးခဲ့သော မယ်မင်းသည် ဒီအလုပ်ကို မိဘတွေ သဘောမတူသည့် ကြားထဲက အတိုက်အခံ လုပ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့လေရာ သုံးနှစ်နီးပါးတောင် ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အတွဲခွေလေးတွေမှာ ဝင်ဆိုရင်း တစ်စထက်တစ်စ နာမည်ရလာသော မယ်မင်းမှာ ခုချိန်မှာ တော့ တစ်ကိုယ်တော်စီးရီး မထွက်သေးပေမယ့်လည်း အတွဲခွေတွေမှာ သီချင်းတွေက ပေါက်ထားတာမို့ မယ်မင်းဟာ နာမည်ရ အဆိုတော်တစ်ဦးလို့ လည်း ပြောလို့ ရသည်။ ပင်ကိုအသံက ကောင်းရုံမျှမက သီချင်းအဆို ပိုင်နိုင်ခြင်း၊ လိုက်ဖက်သော သီချင်း၊ စာသားကို ရွေးချယ်တတ်ခြင်းတို့ ကြောင့် အပြင် ထူးခြားလှသော ရုပ်ရည်လေးကြောင့် လည်း မယ်မင်းဟာ ပေါ်ပြူလာဖြစ်လှပါသည်။

ဒါပေမဲ့ မယ်မင်းရဲ့ နှလုံးသားသည် သံမဏိအသည်းလိုပဲ မာကျောဆဲ ခိုင်ခံ့ဆဲ။ သီချင်းတွေကိုသာ Mood အပြည့်နှင့် ဆိုတတ်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ တော့ မချစ်တတ်ခဲ့သေးချေ။ အင်း ချစ်ခွင့်မရှိတာလည်း ပါမှာ ပေါ့လေ။

မယ်မင်းသည် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဟိုဟိုဒီဒီ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောနေရင်းမှ ချိန်းထား သောအချိန်ရောက်ပြီမို့ ရေမိုးချိုးကာ အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ Cellbriety တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အလှပြင်တာကို ဝါသနာပါသောကြောင့် မယ်မင်းက မျက်နှာကိုတော့ အမြဲတမ်း ဂရုတစိုက်ပြင် ဆင်ခြယ်သပြီးမှ အပြင်ထွက်လေ့ရှိသည်။ အခုလည်း ညို့မျက်ဝန်းဟု နာမည်ကြီးသော မျက်လုံးများကို ဂရုတစိုက် ခြယ်သပြီးမှ အဝတ်အစားလဲဖို့ စီစဉ်သည်။ အဝတ်အစားကိုတော့ မယ်မင်းက သိပ်ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မဝတ်တတ်ချေ။ ရှင်းရှင်းလေးနှင့် လှပတာကိုသာ ဝတ်တတ်သည်။ Show တက်ရင်

တော့ ဒီခိုင်းနာနှင့် ထွင်ကာ ဝတ်တတ်သော်လည်း အပြင်ဘက်မှာ တော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် လှပအောင်သာ ဝတ်စားတတ်သည်။ ။

အဓိက ကတော့ မယ်မင်းသည် ကိုယ် ဘာနဲ့ လိုက်တယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း ကြီး သိထားသော မိန်းကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဂျနီ ဖာလိုပက်စ်လို လှပသောတင်သားများ ရှိသော မယ်မင်းသည် ကိုယ်လုံး အသားပေးသော ဘောင်းဘီများကိုသာ အမြဲတစေ ဝတ်ဆင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။

အခုလည်း အနက်ရောင် မိန်းမဝတ် တီရှပ်အကျပ်လေးကို ခရေဇီအ စိမ်းရောင် Nobody ဘောင်းဘီ အကျပ်ဖြင့် ရိုးရိုးသာ တွဲဖက် ဝတ်ဆင် လိုက်သော်လည်း တောက်ပစွာ လှပသွားမှုတို့ ကို မငြင်းနိုင်ပါ။ ဒစ်ဂျစ် တယ်ကောက် ကောက်ထားသော ဆံနွယ်တွေကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ချ ထားလိုက်တော့သည်။ ။ အားလုံးပြီးလျှင် မယ်မင်းသည် စတူဒီယိုသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။ စတူဒီယိုမှာ သီချင်းရေးဆရာနှင့် အလုပ်ကိစ္စ စ ကားပြော၊ တခြားအဆိုတော်တွေနဲ့ လည်း တွေ့ကာ အားလူးဖုတ်နေ တာကြောင့် စာအုပ်ဆိုင်ဝင်ဖို့ တောင် မမီတော့။ နွေးနွေး ရုံးကိုသာ တန်း၍ မောင်းတော့သည်။ ။ နွေးနွေးဆီရောက်တော့ သူက ရုံးရှေ့မှာ တောင် ထွက်စောင့်နေပြီ။

နွေးနွေးက ကားပေါ်တက်ပြီးလျှင် မယ်မင်းက ကားကိုမောင်းထွက် လာရင်းမှ စကားစလိုက်သည်။ ။

"မယ်နွေး ညနေစာကို ဘာစားမလဲ။ ငါ့အပေါ် အလိုက်သိ ကြင်နာ တဲ့ နင့်ကို ဒီနေ့ညစာ အပြင်မှာ ကောင်းကောင်း ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်"

"တကယ်လား ငါမိုက်ဆာနေတာနော်။ ကောင်းတဲ့ ဆိုင်သာသွား၊ နင်ရော ဘာစားချင်လဲ"

"ငါကတော့ ဒီနေ့ နားနားနေနေမို့လို့ လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။
သိပ်မဆာဘူး။ နင်က ဗိုက်ဆာတယ် ဆိုတော့ ဟဲဗီးဆွဲမှာ လား

ထမင်းစားမလား"

"အာ ညနေ ငါးနာရီခွဲမှာ တော ထမင်းမစားချင်သေးပါဘူး။ YKKO
ပဲသွားဟာ။ ကြေးအိုးဆီချက်စား မယ်"

"အိုကေ ငါက ကမ္ဘာလှောင်ရည် သောက်မယ်၊ ညဘက် ဗိုက်ဆာ
တော့မှ ပဲ ခေါက်ဆွဲလေး ပြုတ်စား လိုက်တော့မယ်

ဆရာစံလမ်းက YKKO နော်"

"ဘယ်က YKKO ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ အခုနက နင် ဘာပြောတာ
လဲ၊ နင့်အပေါ် အလိုက်သိ ကြင်နာတဲ့ ငါ ဟုတ်လား

ဘာကိုပြောတာလဲ၊ နင့်အတွက် ငါးသလောက်ပဲ ကြော်ပေးသွားလို့
လား"

မယ်မင်းက အကြောင်ပြန်ရိုက်နေသော မယ်နွေးရဲ့ နားထင်ကို
လက်ညှိုးနှင့် တစ်ချက်တွန်းလွှတ်ကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည် ။ မယ်
နွေးက အကယ်ဒမီမင်းသမီး အိုက်တင်ဖြင့် မယ်မင်းကို ကြောင်တောင်
တောင် ပြန်ကြည့်ကာ

"ဘာလဲ ဘာမှ ကို နားမလည်ဘူးနော်။ ငါ့ကို လာစားမနေစမ်းပါနဲ့ "

"ဟား မယ်နွေးတို့ ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ကျေးဇူးအတင်မခံ
ချင်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ ။ နင် ငါ့ကို ဘာပို့ ပေးလိုက်လဲ"

"မနက်က နင့်ကို။ ဟင့်အင်း ဘာမှ မပို့ပေးပါဘူး"

"ဟာ ဒီမယ်နွေးမကတော့။ နင် ငါ့ကို အကြောင်ရိုက်မနေနဲ့ နော်"

"ကျွတ် ငါက နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရမှာ လဲ။ နင်ပြောတာ ငါတကယ်ကို မသိတာပါဟယ်။ မနက်က ငါတောင် အိပ်ရာထနောက်ကျလို့ ရုံးကို ကမန်းကတန်းပြေးရတာ။ ဒါကြောင့် ဟင်းတောင် ငါးသလောက် ဥကြော်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းပဲ အမြန်စီစဉ်သွားရတာ

ရုံးရောက်တော့လည်း Meeting ရှိတာနဲ့ ၊ Meeting ပြီးတော့လည်း ဘော့စ်နဲ့ အပြင်ကို လိုက်သွား ရသေးတယ်။ နားကိုမနားရဘူး တစ်နေ့ကုန်။ ထမင်းတောင် ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပြီးမှ စားရတာ

နင့်ကို ဘာမှ လဲ မပို့ဘူး၊ ပို့ဖို့ နေနေသာသာ သတိတောင် မရမိဘူး ဟီးဟီး"

အဆုံးသတ်ပြောလိုက်သော မယ်နွေးရဲ့ စကားကြောင့် မယ်မင်းက မျက်စောင်းတစ်ချက် လှည့်ထိုးကာ ခေါင်းထဲမှာ လည်း နည်းနည်းလည်သွားသည် ။ မယ်နွေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်တော့လည်း နောက်နေသည့် ပုံစံ လုံးဝမပေါက်။ မယ်မင်းနည်းနည်းတော့ ခေါင်းမူးချင်သွားသည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ကားက မီးပွင့်မိပြီမို့ မယ်မင်း က အသာရပ်ထားရင်းမှ မနက်ခင်းက အဖြစ်အပျက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားမိသည် ။ ကွန်ဒိုရဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကတော့ မယ်မင်းကို သက်သက်လာနောက်စရာ အကြောင်း လုံးဝမရှိ။

ပြီးတော့ ပို့လိုက်တာကလည်း မယ်မင်း အင်မတန်နှစ်သက်သော မိုးကုတ်မြီးရှည် စပ်စပ်ကလေး။ ဒါမျိုးဆိုတာကလည်း လူတကာကြိုက်နိုင်သော ပန်းစည်းပို့ပေးတာနဲ့ လည်း မတူချေ။ ဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြိုက်ကို သေချာသိနေမှ သာ ပို့ပေးလို့ ရသော အရာမျိုးဖြစ်သည် ။ ဘယ်သူကများ နောက်လိုက်တာပါလိမ့်။ အဆိပ်သာခတ်ထားခဲ့ရင်တော့ ခုလောက်ဆို မယ်မင်းတစ်ယောက် ဘယ်ဘဝများ ရောက်နေပြီ

လဲ မပြောတတ် တော့ပါ။ သေချာတာကတော့ မယ်မင်းရဲ့ အကြိုက်ကို သိသူ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်က နောက်လိုက် တာပဲ ဖြစ်နိုင်ပါ သည် ။

"ဟဲ့ မယ်မင်း၊ မီးစိမ်းနေပြီ"

နွေးနွေးက မယ်မင်းရဲ့ ပေါင်ကို ပုတ်ကာ သတိပေးတော့မှ ပင် မယ် မင်းက ကားကို ဂီယာချိန်းကာ မောင်းထွက်လိုက်သည် ။

"မယ်မင်း နင်ပြောတာ တကယ်လား။ မနက်ခင်းက နင် ဘာရခဲ့လို့ လဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်က နင့်ကို ငါ့နာမည်သုံးပြီး တစ်ခုခု ပို့လိုက်လို့ လား၊ ဘာပို့လိုက်တာလဲ"

"မိုးကုတ်မြီးရှည်"

"ဘာရယ် မိုးကုတ်မြီးရှည် ပို့တယ်"

"ဟုတ်ပါ။ မြီးရှည်တောင် ရိုးရိုးမြီးရှည် မဟုတ်ဘူး ။ ငါစားတတ်တဲ့ မိုးကုတ်မြီးရှည်စပ်စပ်ကလေးပဲ၊ ကြက်သားနဲ့ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဝက် သားနဲ့ ငါစားနေကျ ဆိုင်ကလားတောင် မသိပါဘူး။ taste ကတော့ အဲဒီ အတိုင်း တစ်ထပ်တည်းပဲ

ငါ့အကြိုက်ကို လုံးဝသိနေတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"ဟုတ်လား ဘယ်သူ လာပို့ပေးတာလဲ။ ငါက ပို့ပေးတယ်လို့ ပြောပြီး ပေးတာလား"

"အေး ဘဲလ်တီးလို့ ငါထွက်ကြည့်တော့ အောက်ကလုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းကို တွေ့တာလေ။ သူ့ကို Taxi သမားတစ်ယောက်က လာပေး သွားတာတဲ့ ။ နွေးနွေးက ပေးခိုင်းတယ်ဆိုတော့ အထွေအထူး စဉ်းစားမ နေတော့ ဘဲ ယူထားလိုက်တာပေါ့

ဘူးထဲလည်း ဖွင့်ကြည့်တော့ မိုးကုတ်မြီးရှည် တွေတာနဲ့ ဝမ်းသာ သွားရော၊ အားပါးတရ ဆွဲလိုက် တာလေ "

"ဟွန်း နင်ကတော့။ အစားအသောက်မြင်ရင် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူး "

"ဟဲ့ ငါလည်း အဲဒီလောက် ဘယ်ထင်မလဲ။ တကယ်ပဲ နင်ပို့ပေးတာ လို့ ပဲ ထင်တာပေါ့ "

"ဒါဆို နင့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က နောက်လိုက်တာပေါ့ "

"အေးပေါ့ အဲလို ထင်တာပဲလေ "

မယ်မင်းက ကြေးအိုးဆိုင်ရှေ့ ရောက်ပြီမို့ ကားကိုအသာရပ်လိုက် ကာ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲသို့ ဝင် လာခဲ့ကြသည် ။ ထောင့်တစ်နေရာ က အေးအေးဆေးဆေး ရှိသော စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာယူပြီး ထိုင်ကာ စပဲ ရှိသေးသည် ။ ဝိတ်တာက မယ်မင်းရဲ့ အရှေ့သို့ အသင့်ဖျော်ပြီးသား ကမ္ဘာလာသီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်ကို လာ ရောက်ချပေးသဖြင့် မယ်မင်းက မော့ကြည့်ကာ

"ဟဲ့ ဝိုင်းမှားနေပြီနဲ့ တူတယ်နော်၊ တို့ က အခုမှ ရောက်တာ၊ ဘာမှ တောင် မမှာ ရသေးဘူး။ အခုမှ မှာ မှာ "

"မမှားပါဘူး။ အခုလေးတင် ထွက်သွားတဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက်က အစ်မဆီကို ကမ္ဘာလာဖျော်ရည် ပို့ပေးဖို့ မှာ ထားခဲ့လို့ ပါ

အစ်မလာရင် ကမ္ဘာလာရည် သောက်မှာ တဲ့ ၊ အဆင့်သင့် ပို့ပေးပါဆို လို့ ၊ သူက အစ်မရဲ့ သူငယ်ချင်း ပါလို့ လည်း ပြောသွားပါသေးတယ် "

ဒီတစ်ခါတော့ မယ်မင်းနဲ့ နွေးနွေးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ချက်ချင်းပဲ ကြည့်မိကြ ကာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်စပစ်မိကြလေသည် ။

"ဘယ်သူများ ပါလိမ့်"

"နင့်ပရိသတ် တစ်ယောက်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"မသိပါဘူး။ ကဲ တိုက်တော့လည်း သောက်ရတာပေါ့၊ မယ်နွေး မှာလေ"

နွေးနွေးက ဝိတ်တာကို ကြေးအိုးဆီချက် တစ်ပွဲမှာ ပြီးနောက် ကမ္ဘာလှည့်ကို အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေသော မယ်မင်းကို တစ်ချက် ကြည့်ကာ

"မယ်မင်း ကြည့်ဦး၊ သောက်နေလိုက်တာများ ။ ဘယ်သူမှာ ပေးမှန်း မသိတဲ့ ဟာကြီးကို၊ ဆေးခတ် ထားရင် နင်အရင်ဆုံး သေမှာ "

"ဘာလို့ သေရမှာ လဲ။ မှာ ပေးတဲ့ လူကတစ်ယောက် ဖျော်ပေးတာက ဒီဆိုင်က ဖျော်ပေးတာပဲဟာ။ စိတ်ချလက်ချသောက်လို့ ရတယ်"

"ဟင်း နင်ကတော့လေ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က အခုနင့်ကို ကြည့်နေရင်ရော"

"ဪ ကြည့်ပစေပေါ့။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတို့ တွေ့ဆုံနေတာကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာ ပီတိ ဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

"ဟင်း ငါကတော့ စဉ်းစားမိတယ် သိလား။ အခုကမ္ဘာလှည့် ဒါနပြုတဲ့ လူနဲ့ မနက်က မြီးရှည် ဒကာတို့ ဟာ အတူတူပဲလို့ ထင်တယ်"

နင်ရော"

"အမ်း ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့"

"နင် တွေးကြည့်စမ်း။ သူက နင့်အကြိုက်တွေကို သေချာသိနေတာ နော်။ မြီးရှည်ဆိုလည်း ရိုးရိုးမြီးရှည် တောင် မဟုတ်ဘူး ။ နင်စားတတ်

တဲ့ မြီးရှည်မျိုး။ ပြီးစလွယ် ကြက်သားနဲ့ တောင် မဟုတ်ဘူး ဝက်သားနဲ့

ဟော အခုလည်း နင် ကမ္မလာရည်သောက်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ကြိုသိနေလဲ မသိဘူး။ မထူးဆန်း ဘူးလား"

"ဪ ထူးတော့ ထူဆန်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ငါက ရင်မခုန်ပါ ဘူး။ ငါ့အကြောင်းသိနေတဲ့ ငါ့ ဘော်ဒါတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် က နောက်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ

ငါ ဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာလည်း တော်တော်များများက သိနေကြ တာပဲဟာ"

"အေးပါ၊ ဒါဆို နင်က အဲဒါတွေ ဘယ်သူ့ပို့တယ် လုပ်တယ်ဆိုတာကို မသိချင်သေးဘူးပေါ့"

"သိချင်ပါဘူး"

"အေးပါ ပြီးရော"

နွေးနွေးက အဲဒီအကြောင်းအရာကို ဆက်မပြောတော့။ မယ်မင်းတို့ ပြောသော အကြောင်းအရာများမှာ တခြားခေါင်းစဉ်များ ဖြစ်သွားကြသ ည် ။ အမည်မသိ စေတနာရှင်တစ်ဦးက ပေးပို့သော မိုးကုတ်မြီးရှည်နှင့် ဖျော်ရည်တို့ အပေါ်တွင် မယ်မင်းက သည်းသည်းလှုပ်ကြီး စိတ်ဝင်တ စား ဖြစ်မနေပါ။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့ လည်း မသိချင်။ မယ်မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာ သိပ်အထူးအ ဆန်းကြီး မဟုတ်ဟု ထင်ပါသည် ။